

Ας Αποφασίσουμε τι χώρα θέλουμε

Παράνοια, υπερβολές, συμφέροντα, δαιμονοποίηση του κέρδους, ιδιορρυθμίες... (σε ασύνδετο σχήμα)

Το θέμα το ακούμε πλέον από πολλούς :
Σε τι χώρα θέλουμε να ζήσουμε ?

Καθημερινά ακούμε στις ειδήσεις και όλοι επισημαίνουν την κατάσταση που έχει περιέλθει η χώρα, σχεδόν κανείς όμως δεν θέλει να χάσει τα κεκτημένα του ή να αλλάξει την ζωή του.

Σίγουρα όταν η κρίση χτυπάει την δική σου την πόρτα και ακουμπά την οικογένεια σου, δεν διαβάζεις για τον πόλεμο που γίνεται έξω από το σπίτι σου αλλά βρίσκεσαι μέσα στον πόλεμο και παλεύεις να κερδίσεις την κάθε μάχη καθημερινά. Το θέμα είναι σοβαρό, ειδικά όταν έχει χτυπήσει εσένα. Είναι σαν την ασθένεια, άλ-

λο να την έχει κάποιος άλλος και άλλο εσύ. Λογικό είναι να χάσεις την ψυχραιμία σου, το θάρρος σου, τον ορθολογισμό σου και να έχεις το σύνδρομο, που λένε οι ψυχολόγοι, του μαύρου πίνακα. Που βλέπεις τον μαύρο πίνακα χωρίς καμία χαραμάδα που να σου επιτρέπει να δεις αν υπάρχει πίσω του φως και φυσικά όλα τα της ανάπτυξης.

Όλο αυτό έχει προέκταση και στην κοινωνία, η οποία και αυτή παθαίνει ομαδικά το σύνδρομο του μαύρου πίνακα.

Γιατρικό στα φαινόμενα αυτά είναι το ρητό που λέει ότι «εκεί που πας να ακουμπήσεις τη δυστυχία σου τελικά την παίρνεις πίσω γιατί βρίσκεις μια χειρότερη»...

Η κρίση δεν είναι μόνο οικονομική είναι και κρίση κουλτούρας, κρίση υπερβολών, κρίση λάθους ενημέρωσης, κρίση που χρησιμοποιείτε ακόρεστα από τον λαϊκισμό και την ψηφοθηρία.

Βλέπεις σοβαρούς δημοσιογράφους να λαϊκίζουν μόνο και μόνο για την ακροαματικότητα. Υπάρχει μεταξύ τους ανταγωνισμός για το ποιος λαϊκιστής δημοσιογράφος θα πει τα πράγματα πιο τραγικά. Υπάρχουν βέβαια και σοβαροί, όπως ο **Ανδρέας Δρυμιώτης** (Καθημερινή), προσγειωμένος άνθρωπος κατά την γνώμη μου, από τον οποίο και δανείζομαι μερικά γραφτά του.

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. **Την πίτα για να την μοιράσεις πρέπει πρώτα να την φτιάξεις.**

Πρόσφατα άκουσα την κίνηση ορισμένων πολιτών της Χίου, να φωνάζουν και να μην θέλουν Αιολικά Πάρκα στην βόρεια Χίο (που είναι άγρια και φτωχή περιοχή γεμάτη πετρώδη βουνά και άγρια φύση, ενώ το νότιο κομμάτι (της μαστίχας) είναι καταπράσινο), γιατί πιστεύουν ότι θα χαλάσει το περιβάλλον... Σίγουρα δεν θα ομορφύνει το περιβάλλον με τις ανεμογεννήτριες αλλά αν είσαι ενεργειακός και παίρνεις δωρεάν ρεύμα και θέρμανση από τον αέρα σίγουρα θα τις δεις με άλλο μάτι...

Λένε ακόμη οι Χιώτες ότι τα κέρδη από τα Αιολικά Πάρκα θα τα πάρουν οι πολυεθνικές και δεν θα μείνει τίποτα στο νησί. Κάνουν λανθασμένους υπολογισμούς διότι μεγάλο μέρος της κατασκευής θα γίνει από προστιθέμενη ελληνική αξία π.χ. βάσεις, σκελετός, εγκαταστάσεις και η μακρο-

χρόνια συντήρηση. Έπειτα όταν φτιάχνεις κάτι σε ξένο οικόπεδο στο τέλος το «κτίσμα» περνάει στην κατοχή του οικοπεδούχου.

Άλλη θεωρία είναι ότι τα φωτοβολταϊκά εμποδίζουν τον ήλιο να δειοδύσει και καταστρέφουν το υπέδαφος... Το κράτος όμως εισπράττει από την αρχή μέχρι το τέλος...

Δεν πρέπει να βλέπουμε μόνο την αλλαγή του περιβάλλοντος αλλά και τα οφέλη του συνόλου. Πρέπει να βλέπουμε, το δάσος και όχι το δέντρο. Την θalπωρή της ζεστασιάς από το ρεύμα που προέρχεται από τον αέρα και τον ήλιο και όχι από το πετρέλαιο ή τον λιγνίτη που συνεχώς ρυπαίνουν το περιβάλλον... Επίσης και τα άλλα θετικά, π.χ. την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Δεν υπάρχει έργο αναπτυξιακό που να μην εναντιώνονται οι τοπικές αρχές. Αγώνας, επιτροπές, κομματικοί με νοσοτροπές της εποχής του Μαρξ και όλοι σύσσωμοι προσπαθούν να το εμποδίσουν, όπως έκαναν οι άγγλοι πολίτες όταν πρωτοβγήκαν οι ραπτομηχανές.

Η απόψεις ότι μια επένδυση στην περιοχή σου θα καταστρέψει το περιβάλλον, είναι λανθασμένες απόψεις. Χωρίς ωστόσο να μην παραδεχόμαστε ότι υπερβολές διάχυτες, χωρίς μοντέρνες ιδέες αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού και κεφαλαίων και χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις που προστατεύουν το περιβάλλον με ελλειπείς επιστημονικές τεκμηριώσεις, είναι καταστρεπτικές.

Λέμε μεγαλοστομίες, «έχουμε αρκετό πλούτο, έχουμε ανέμους, έχουμε ήλιο, έχουμε πετρέλαια», θα δείτε τι θα γίνει όταν αρχίσουν οι γεωτρήσεις και συμπέσουν σε κάποιο χωριό. Θεέ και φύλαγε... Τροφή μεγάλη για τους κουλτουριάρηδες, ακτιβιστές και κουκουλοφόρους...

Διάβασα για το αέριο που βγαίνει στην Αμερική με την μοντέρνα μέθοδο από τους σχιστόλιθους (Shale Gas). Οι άνθρωποι εκεί έχουν κάνει γεωτρήσεις ακόμα και μέσα σε κήπους σπιτιών! Παρότι η μέθοδος αυτή είναι πολύ βρώμικη, γιατί βγαίνουν στο περιβάλλον βρώμικα νερά, και αλλάζει την όψη του χωριού και τη ζωή των κατοίκων, οι άνθρωποι βλέπουν τις ωφέλειες, που μαλακώνουν την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Στην σημερινή Κίνα μετακινούνται ολόκληρα χωριά για να κτιστούν εργοστάσια, όπως για να κατασκευαστεί ένα μεγάλο φράγμα μεγάλου ποταμού που μετακινήθηκαν εκατομμύρια άνθρωποι οι οποίοι και θα ωφελούνται πολλαπλάσια για πολλά χρόνια.

Φανταστείτε τι θα γινόταν σήμερα, με το επίκαιρο χόμπι του ακτιβισμού και των κουκουλοφόρων, για το έργο της λίμνης Πλαστήρα που είναι τώρα οικολογικό πάρκο και έχουμε φθηνό ηλεκτρισμό από το νερό της. Ή την κατασκευή της Αττικής Οδού που φύτευαν οι οικολόγοι δέντρα μέσα στο εργοτάξιο... Αν δεν γινόταν αυτά τα δύο έργα, θα είχαμε σήμερα κερδιά και μποτιλιάρισματα...

Τελικά ποιοί είναι οι οικολόγοι και πια σχολή τους βγάζει; Αυτοί που εγώ, τουλάχιστον, έχω γνωρίσει είναι θεωρητικοί κουλτουριάρηδες οι περισσότεροι, με σοσιαλιστικές θεωρητικές ιδέες, με ελάχιστα χρόνια πραγματικής δουλειάς, ιδεολόγοι ως επί το πλείστον, και απροσάρμοστοι προς τη σημερινή πραγματικότητα.

Επενδύσεις χωρίς ρίσκο για το περιβάλλον δεν υπάρχουν, όπως αυτό της μεγάλης οικολογικής καταστροφής της BP στο Τέξας. Όμως αποζημιώθηκαν και η πολιτεία και οι κάτοικοι με σεβαστά ποσά, δεν βγήκαν όμως στους δρόμους, να πουν όχι περαιτέρω γεωτρήσεις...

Βλέπετε τι γίνεται με τα ορυχεία χρυσού. Όλοι οι «ψηφοθηρικοί» δήμαρχοι, παράγοντες, ψευτο-

κουλτουριάρηδες» που δεν έχουν δουλέψει ποτέ, όλοι είναι έτοιμοι για πορείες διαμαρτυρίας... Κανείς όμως δεν αναφέρει τα οφέλη από το έργο.

Κύριοι, δεν μπορούν να γίνουν επενδύσεις χωρίς να πειραχτεί το περιβάλλον, πάρτε το χαμπάρι, θα προκύψουν και επιπτώσεις.

Η μοντέρνα τεχνολογία και οι διάφορες διεθνείς προδιαγραφές θέτουν όρια τα οποία είναι μελετημένα και προστατευτικά, π.χ. ορυχεία χρυσού υπάρχουν σε πολλές χώρες, αυτό που πρέπει να προσέξουν οι τοπικοί άρχοντες είναι να τηρηθούν οι κανονισμοί προστασίας του περιβάλλοντος.

Τα τελευταία 30 χρόνια υπάρχει μία διάχυτη νοστοροπία της δαιμονοποίησης του κέρδους. Οι επιχειρηματίες, εφοπλιστές, έμποροι, μεταφορείς, logistics και όλοι κατά την πλειοψηφία των Ελλήνων είναι κομπιναδόροι, δεν μπορούμε να τους βάζουμε στον ίδιο ντορβά όλους.

Για να κάνεις επιχείρηση στην Ελλάδα είναι σαν το ταξίδι του Οδυσσέα για την Ιθάκη. Ασφυκτική γραφειοκρατία, δυσπιστία, μέρος του προβλήματος είναι η νοστοροπία των τελευταίων 30 ετών των ανθρώπων που είναι γεμάτοι καχυποψία έναντι του επιχειρηματικού κόσμου και με την δημόσια διοίκηση να έχει τα πρωτεία σε αυτήν την δυσπιστία.

Όλη αυτή η νοστοροπία και γραφειοκρατία έχει κάνει την Ελλάδα ουραγό χώρα για επενδύσεις. Φυσικά ένα μεγάλο μέρος του επιχειρηματικού κόσμου πήρε λάθος δρόμο με αποτέλεσμα να εμφανιστεί το φαινόμενο της κακής διαχείρισης και προσωρινής ευημερίας ορισμένων επιχειρηματιών και η επιχείρηση να βουλιάζει.

Όμως στη μακρόχρονη επιχειρηματική μου δραστηριότητα δεν είδα κανέναν τέτοιον μακροπρόθεσμα να ευημερεί, γιατί έχουν αυτή την αρρωστημένη νοστοροπία, αυτοί είναι άρρωστοι και μάλιστα ορισμένοι έφυγαν στο εξωτερικό και τους έκαναν τα εισπήρια για να γυρίσουν πίσω.

Οι Τούρκοι φτιάχνουν ένα μεγάλο φράγμα στον ποταμό Τίγρη και ολόκληρα χωριά θα αφανιστούν και όμως γίνονται για το καλό του συνόλου και αυτό είναι ευθύνη της κεντρικής κυβέρνησης που πρέπει να εξετάσει αν το έργο συμφέρει το σύνολο και να ανταμείψει τους θιγόμενους χωρίς υπερβολές, γιατί μία μάλιστα, συν τοις άλλοις που δεν έχουν γίνει τόσα πολλά έργα υποδομής, είναι οι κομπίνες υπερτιμολόγησης των απαλλοτριώσεων που πληρώνονται ή πληρώνονταν σε υπέρογκα ποσά. Για αυτό τα έργα αργούν ή δε γίνονται και πολλές φορές υπερβαίνουν το κόστος του έργου.

Άκουσα για έναν επιχειρηματία που είχε συνάψει δάνειο με τράπεζα για ένα Αιολικό Πάρκο 50Mw (όσο χρειάζεται ολόκληρη η Χίος) και που καθυστέρησε την κατασκευή του έργου επειδή η καλόγριες του κοντινού μοναστηριού έκαναν προσφυγή στο Συμβούλιο Επικρατείας επειδή ο θόρυβος των ανεμογεννητριών θα εμπόδιζε την προσευχή τους. Το έργο δεν έγινε, γιατί το δάνειο της τράπεζας είχε καταλυτική ημερομηνία, δηλαδή η τράπεζα δεσμεύει τα χρήματα του δανείου για λίγο χρόνο και δεν μπορεί να περιμένει την απόφαση του Σ.Ε.

Η γραφειοκρατία έφαγε αυτό το έργο καθώς και πολλά άλλα, και βέβαια το ενδιαφέρον του επιχειρηματία για περαιτέρω επενδύσεις στην Ελλάδα. **Καλά εδώ συμβαίνει κάτι το οξύμωρο...**

Σε όποιο μέρος του κόσμου και να πας και ενδιαφέρεσαι να επενδύσεις σου κάνουν τεμενάδες και σου στρώνουν χαλιά. Εδώ πρώτα θα σου πουν ότι είσαι λαμόγιο, γιατί έχουν δαιμονοποιήσει το κέρδος, έχουν ισοπεδώσει όλους τους επιχειρηματίες, εφοπλιστές, καπετάνιους, τεχνο-

κράτες, τραπεζικούς και τους θεωρούν λαμόγια. Με τι ενδιαφέρον, λοιπόν, όπως έγραφα πριν, το υγιές κομμάτι αυτών των ανθρώπων θα κάνουν επενδύσεις, και αν αυτοί δεν επενδύσουν πως θα έρθει η ανάπτυξη;

Άρα λοιπόν - Τι θέλουμε ;

Θέλουμε μία χώρα με ωραίο περιβάλλον, ήλιο, θάλασσα, νησιά ακατοίκητα που θα ζουν μόνο από τον τουρισμό; Ωραίο θα ήταν !

Αλλά ο τουρισμός μόνος του δεν μπορεί να μας ζήσει, τα παιδιά μας πως θα ζήσουν;

Ανάπτυξη ή Μιζέρια ;

Δουλειά στον τόπο μας ή ξενιτιά ;

Ή θα βάλουμε νερό στο κρασί μας και θα δεχτούμε υποχωρήσεις για το καλό του συνόλου ή θα έχουμε συνεχή ύφεση και θα φτάσουμε ακόμη πιο γρήγορα στα σκαλοπάτια της φτώχειας.

Ακούσατε κανένα έργο να το ενέκρινε η εκάστοτε αντιπολίτευση; (π.χ. COSCO, Ορυχεία χρυσού, οργάνωση λιμένων, αποκρατικοποιήσεις, αξιοποίησης των νησιών και των βραχονησίδων). Π.χ. ωραίο είναι να το βλέπει κανείς το νησάκι. Αν όμως στα 3.000 νησάκια της χώρας μας αφήσει κανείς, σε κάποιο απ' αυτά, τα 200 στρέμματα να χτιστούν δεν θα χαλάσει τόσο πολύ το περιβάλλον... Τι είναι πιο ωραίο να βλέπεις μια βραχονησίδα στην άγρια φύση ή να βλέπεις μια βραχονησίδα από την οποία ζουν 20-30 οικογένειες, εισπράττει το κράτος φόρους και το παιδί σου μπορεί να δουλέψει εκεί; Άρα θα πρέπει να δούμε και τα οφέλη του συνόλου - π.χ. πως θα πληρωθεί η σύνταξή σου...

Βέβαια αν είμασταν στην Νορβηγία, με το πετρέλαιο, θα έλεγα κι εγώ αφήστε τα έτσι, γιατί ζούμε καλά, τα παιδιά μας έχουν δουλειά, το κράτος έχει κάνει fund και τοποθετεί μέρος των εισπράξεων από τα πετρέλαια για τις επόμενες γενιές. Γιατί λοιπόν να χαλάσουμε το περιβάλλον... εδώ στην Ελλάδα όμως είναι διαφορετικά τα πράγματα.

Αλλά και οι Σκανδιναβικές χώρες, απ' ότι γνωρίζω, έχουν ορυχεία χρυσού και σίγουρα δεν αφήνουν άθικτο το περιβάλλον, όμως οι άνθρωποι εκεί το βλέπουν διαφορετικά. Άλλωστε η τεχνολογία είναι τόσο εξελιγμένη και οι προδιαγραφές που υπάρχουν απαιτούν σχεδόν τίποτα βλαβερό να μην υπάρχει στο περιβάλλον, ειδικά στις μοντέρνες επενδύσεις.

Καλώς ή κακώς ζούμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία (εκτός από Κούβα και Βόρεια Κορέα που δίνουν και παίρνουν τα κουπόνια για φαγητό) και πρέπει να προσαρμοστούμε. Το λέω για τις δύο τελευταίες γενιές που έζησαν την ευημερία του καπιταλισμού, που αυτές ακτός από την δαιμονοποίηση του κέρδους χρησιμοποίησαν ανορθόδοξες αρχές με τα χρηματοοικονομικά παιχνίδια του εύκολου κέρδους (Hedge Funds κλπ). Αυτά τελείωσαν και πληρώνουμε και θα πληρώνουμε για πολλά χρόνια τις κομπίνες άλλων και τις εσφαλμένες αντιλήψεις.

Όμως το θέμα είναι τι κάνουμε τώρα; Πρέπει να προσγειωθούμε!

Κι έρχομαι τώρα στο χρυσό μας στις «Σκουριές» που το πολεμάμε με «σκουριασμένες ιδέες».

Ομολογώ ότι και εγώ βρίσκομαι σε σύγχυση: οι αντιδράσεις είναι για το περιβάλλον ή για το οικονομικό μέρος της σύμβασης παραχώρησης ή και για τα δύο. Για το οικονομικό μέρος δεν βλέπω επιχειρηματικότητα που να το κάνουν ασύμφορο. Είμαι και εγώ βέβαιος ότι για το περιβάλλον οι ανησυχίες των κατοίκων έχουν βάση, αλλά σαν μηχανικός είμαι εξίσου βέβαιος ότι μπορούν να εξα-

>>

σφαλιστούν οι συνθήκες έτσι ώστε να προστατευτεί το περιβάλλον και να αναπτυχθεί η περιοχή χωρίς καταστροφές. Διαβάζω ότι η εταιρία στις «Σκουριές» έχει καταθέσει εγγυητική επιστολή 50 εκατομμυρίων ευρώ (κάτι είναι και αυτό).

Η Ελλάδα δυστυχώς δεν διαθέτει βαριές βιομηχανίες. Η οποία ανάπτυξη θα έρθει από τον τουρισμό, τις υπηρεσίες, την γεωργία και την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου. Αν κλείσουμε τα ορυχεία, με το σκεπτικό της οικολογικής καταστροφής, στην συνέχεια -όπως προανέφερα- δεν θα θέλουμε να αντλήσουμε και πετρέλαιο που μπορεί να βρεθεί στην Ελλάδα και που πιθανώς υπάρχει αρκετό.

Θυμηθείτε την περήφανη-πανηγυρική δήλωση του ΠΑΣΟΚ, ότι **εμείς δεν φτιάχνουμε πυρηνικά εργοστάσια για περιβαλλοντικούς λόγους**, ενώ οι σύντροφοι στην Βουλγαρία εγκατέστησαν πολλά και όχι τελευταίας τεχνολογίας... Χάσαμε το τρένο και συν τοις άλλοις πέρα του ότι εξαρτώμεθα πολύ από τους υδρογονάνθρακες είμιναν και τυφλοί οι Έλληνες μηχανικοί γύρω από αυτήν την πυρηνική τεχνολογία. Η σημερινή ζωή απαιτεί συμβιβασμό και ενέργειες που πιθανόν να εμπεριέχουν κινδύνους, όμως διαφορετικά πάμε πίσω στην εποχή των κεριών...

Ακούμε «το κεφάλαιο ψάχνει φθηνό μεροκάματο», μα το χειρονακτικό μεροκάματο όπως προανέφερα είναι πλέον λιγότερο από 10% της προτιθέμενης αξίας ενός προϊόντος, άρα ο πλούτος δεν παράγεται μόνο χειρονακτικά, όπως την εποχή που έβγαλε τις θεωρίες του ο Μαρξ - όμως τα αριστερά κόμματα έχουν μείνει εκεί...

Οι επενδύσεις γίνονται στις πιο ανεπτυγμένες

χώρες, διότι πέρα από το φθηνό μεροκάματο υπάρχουν και άλλοι παράμετροι όπως η πολιτική σταθερότητα, δυνατοί θεσμοί, μικρή διαφθορά, σταθερή δημόσια διοίκηση και υποδομές.

Για αυτό στο Βέλγιο επενδύθηκαν, το 2011: 103,4 δις δολάρια, στο Λουξεμβούργο: 14, 4 δις δολάρια, ενώ στις χώρες όπως η Σλοβακία: 2, 1 δις δολάρια, Εσθονία: 1,3 δις δολάρια και στην Ελλάδα: 1,1 δις δολάρια. Οι επενδυτές προτιμούν χώρες χωρίς γραφειοκρατία και για τους παράγοντες που προανέφερα.

Για να μην κατηγορηθώ ως μονόπλευρος πιστεύω ότι τα χαμηλά μεροκάματα δεν είναι το μόνο κλειδί για την προσέλκυση επενδυτών. Αν ήταν έτσι θα είχαν γεμίσει οι χώρες με φθηνά μεροκάματα από επενδύσεις...

Η Ελλάδα και πριν από την κρίση, όταν η οικονομία βρισκόταν σε άνοδο δεν αποτελούσε προορισμό για τις επενδύσεις, που ήταν μόλις 2,1 δις δολάρια, για τους ίδιους λόγους.

Λοιπόν, βασικές αιτίες είναι η ανεπαρκής δημόσια διοίκηση, τα δημοσιονομικά προβλήματα, η γραφειοκρατία, η διαφθορά, η συνεχής αλλαγή των κανόνων, οι αντιδράσεις των εγχώριων συμφερόντων - π.χ. Δήμοι κ.α. Οι επενδυτές θα έρθουν όταν δουν ότι οι κανόνες είναι ξεκάθαροι, ότι έχουν ισχυροποιηθεί οι θεσμοί, έχει αλλάξει η δημόσια διοίκηση και ο τρόπος αντιμετώπισης της επιχειρηματικότητας και των επιχειρηματιών.

(Κουβέντα με ηλικιωμένο Ελληνοαμερικάνο επιχειρηματία):

- «Βύρωνα, εγώ δεν φέρνω τα κεφάλαια μου στην Ελλάδα, δεν θα μπορώ να περπατήσω στο

χωριό μου, όλοι εκεί αντί να μου κάνουν τεμενάδες θα με θεωρούν κομπιναδόρο. Έχω κάνει τεράστια περιουσία στην Αμερική και το όνειρό μου ήταν να κάνω κάτι στην Ελλάδα, αν όμως αλλάξετε νοοτροπία για την δαιμονοποίηση του κέρδους για την ιδέα που έχετε για τον επιχειρηματία, τότε θα έρθω. Τα χρήματα που απόκτησα τα έκανα βάζοντας γέφυρες σε ύψος 50 μέτρων από το έδαφος...».

- «Η έννοια του Ελληνοαμερικάνου επιχειρηματία είναι επιλήψιμη στην Ελλάδα, έχουμε χάσει την εκτίμηση που μας είχαν και πρέπει να βρούμε τρόπο να την ξανακερδίσουμε».

Ίδια κουβέντα μεγάλου γιατρού - επιχειρηματία: - «Εγώ είμαι γιατρός αλλά και επιχειρηματίας, το όνειρό μου ήταν να μεταφέρω τις γνώσεις μου στην Θεσσαλονίκη και να δημιουργήσω ένα αξιόλογο ιατρικό κέντρο στα Βαλκάνια. Όμως την τελευταία φορά που ήμουν στην Ελλάδα με έβλεπαν σαν Αμερικάνο κομπιναδόρο επιχειρηματία, ενώ στην Αμερική όλος ο κόσμος με σέβεται και με εκτιμά. Άλλη μία νοοτροπία που πρέπει να αλλάξει».

Ηντα κάμνομε λοιπόν ;...

Πρέπει πάση θυσία να αποβάλλουμε τις εσφαλμένες νοοτροπίες, τα παλιά συνθήματα, να δούμε τι κάνουν οι άλλοι και προσελκύουν επενδυτές, να δούμε τους επενδυτές σαν στρατηγικούς πελάτες μας.

• Κατάργηση της «Δαιδαλώδους γραφειοκρατίας» που φθάνει στα όρια της παράνοιας, της διαφθοράς, αλλά και της διάχυτης δυσπιστίας της κοινωνίας και της Δημόσιας Διοίκησης απέναντι στην επιχειρηματικότητα που είναι τα κύρια

εμπόδια με πρωτοστατούντα ρόλο την δαιμονοποίηση του κέρδους και του καπιταλιστικού συστήματος.

Γράφοντας αυτό το άρθρο θα ήθελα να αναφερθώ στην πρόσφατη επίσκεψή μου σε ένα Ελληνικό εργοστάσιο στην Δράμα, του κ. **Αποστολίδη** με την επωνυμία **Raycap**, μία εταιρία υψηλής τεχνολογίας που παράγει συστήματα προστασίας ηλεκτρικών συστημάτων και κεραυνών, με τζίρο πάνω από 100 εκατομμύρια ευρώ.

Με μοναδικό πρωτοποριακό πατενταρισμένο προϊόν που έχει θυγατρικές σε πολλές χώρες π.χ. Αμερική, Γερμανία κ.α. με οργάνωση παραγωγής πάνω από τα Αμερικανικά πρότυπα (zero defect) και με εξαγωγές πάνω από 90% και με τρομερή δυναμικότητα περαιτέρω ανάπτυξης.

Επίσης διάβασα για μια άλλη πρωτοποριακή Ελληνική εταιρία, υψηλής τεχνολογίας η **Upstream** των κ.κ. **Βερέμη** και **Βρατσική** στο ηλεκτρονικό μάρκετινγκ, με τεράστιες προοπτικές ανάπτυξης.

Σε αυτό τον τομέα υπάρχουν πολλές άλλες, αφού του διάβασα ότι εξαγάγουμε μοντέρνα τεχνολογία περίπου 1,5 δις ευρώ και μου πέρασε λίγο το σύνδρομο του μαύρου πίνακα για την Ελλάδα.

Κύριοι, μπορούμε να κάνουμε πολλά. Δεν βγάζουμε μόνο ελιές και σταφίδες...

Κουλτουριάρηδες, αντιπολιτευόμενοι, γραφειοκράτες κλπ, μην εμποδίζετε αυτούς τους ανθρώπους να επενδύσουν... διότι σε τελείως άθικτο περιβάλλον δεν μπορείς να ζήσεις.

Ο Θεός μια φορά έριξε το μάνα... Κι αυτό στους Εβραίους... **Στις μέρες μάνα δεν υπάρχει πιά...**